

Γεννιέσαι την έχεις μητέρα
Πηδάς στον αέρα σκας στο πάτωμα
Εκείνη σε βάζει στην κούνια
Στα μάτια σαπούνια και γαλάκτωμα
Σου δείχνει πώς κάνει η πάπια
Και μοιάζει με κάποια που 'χεις
γκόμενα
Στο μέλλον με τ' άσπρα φωτάκια
Και με τ' αστεράκια τα φλεγόμενα
Μετά που σε στέλνουν σχολείο
Στο δίπλα θρανίο εκείνη κάθεται
Μικρή με τα ροζ κοκαλάκια
Και τα ποιηματάκια που θα μάθετε
Για να σε προσέξει ρεψίματα κάνεις
Χτυπιέσαι στους δρόμους
πλακώνεσαι
Της σπας με νεράντζια τα τζάμια
Κι από την ταρατσα πηδάς και
σκοτώνεσαι -----
Σηκώνεσαι κι είσαι δεκάξι
Βαριέσαι στην τάξη γράφεις
ποιήματα
Το στήθος της θέλει να σπάσει
Κυλιέται στα δάση και στα κύματα
Ποιος στίχος σου θα τη χωρέσει
Που θέλει να αρέσει στους
ακέφαλους

Που δίνει φιλιά μες στα δόντια
Κι ανοίγει τα πόδια σ' άγνωστους
φαλλούς
Την ψάχνεις το σκας απ' το σπίτι
Σε σέρνει απ' τη μύτη αυτό το
βάλσαμο
Αυτή η μυρωδιά από γαζία
Αυτή η τυραννία σε τραβά ενώ
Κανένας βοηθός δεν υπάρχει
Να πει τι έχεις πάθει τι σε πόνεσε
Κι εκείνη δε λέει να κοιτάξει
Γκαζώνεις τ' αμάξι χτυπάς και
σκοτώνεσαι-----
Λοιπόν έχω βγάλει και δίσκο
Και πάλι δε βρίσκω εκείνο που 'θελα
Πριν βγω στη σκηνή νιώθω χάλια
Αδειάζω μπουκάλια με θολά νερά
Μα σαν το συγκρότημα βγαίνει
Μπροστά φωτισμένη εκείνη
κάθεται
Χωρίς στα μαλλιά κοκαλάκια
Χωρίς ποιηματάκια που θα μάθετε
Περνάω την κιθάρα στο βύσμα Με
πιάνει ένα πείσμα απογειώνομαι
Αρχίζω τον πρώτο μου στίχο
Τρυπάω τον τοίχο
και σκοτώνομαι-----